

Św. Josemaría Escrivá

Założyciel Opus Dei

Wejście - Dokumentacja - Dokumenty Stolicy Apostolskiej - Przemówienie z 7 października

Przemówienie z 7 października

7.10.2002

PLAC ŚW. PIOTRA, PONIEDZIAŁEK 7 PAŹDZIERNIKA 2002

Po Mszy św. dziękczynnej za kanonizację założyciela Opus Dei, Papież Jan Paweł II przyjął na audiencji uczestników tej uroczystości. Poniżej przedstawiamy słowa przemówienia Papieża.

Drodzy bracia i siostry,

1. Z radością witam was w dzień po kanonizacji bł. Josemaríi Escrivy de Balaguera. Dziękuję biskupowi Javierowi Echevarrii, prałatowi Opus Dei, za słowa wypowiedziane w imieniu wszystkich obecnych. Serdecznie pozdrawiam licznych kardynałów, biskupów i kapłanów, którzy zechcieli wziąć udział w tej liturgii.

Na to radosne spotkanie przybyli bardzo liczni wierni z wielu krajów, należący do różnych środowisk społecznych i kulturowych: kapłani i świeccy, mężczyźni i kobiety, młodzi i starsi, intelektualiści i robotnicy. Jest to świadectwo apostołskiego zapału, który ożywił ducha św. Josemaríi.

2. Założyciela Opus Dei wyróżniało umiłowanie woli Bożej. Istnieje niezawodne kryterium świętości: wierność w wypełnianiu woli Bożej ze wszystkimi tego konsekwencjami. Dla każdego z nas Pan ma swój plan, każdemu powierza na ziemi pewną misję. Święty nie jest zdolny zrozumieć siebie w oderwaniu od Bożego planu: żyje wyłącznie po to, by go realizować.

Św. Josemaría został wybrany przez Pana, by głosić powszechne powołanie do świętości i ukazywać, że codzienne życie i zwykła praca są drogą do świętości. Można powiedzieć, że był on świętym zwyczajności. Był bowiem przekonany, że ten, kto żyje w świetle wiary, we wszystkim widzi okazję do spotkania z Bogiem, wszystko jest dla niego bodźcem do modlitwy. W tej perspektywie odsłania się nieoczekiwana wielkość codziennego życia. Świętość okazuje się naprawdę

dostępna dla wszystkich.

3. Escrivá de Balaguer był świętym wielkiej dobroci. Wszyscy, którzy się z nim spotykali, niezależnie od swej przynależności kulturowej czy społecznej, widzieli w nim ojca poświęcającego się całkowicie służbie bliźnim, był bowiem przekonany, że każda dusza to drogocenny skarb. Istotnie, każdy człowiek wart jest całej Chrystusowej Krwi. Ta postawa służby widoczna jest w jego oddaniu się posłudze kapłańskiej oraz w wielkoduszności, z której zrodziło się tak wiele dzieł na rzecz ewangelizacji oraz poprawy warunków życia najuboższych.

Pan pozwolił mu głęboko zrozumieć dar naszego synostwa Bożego. Uczył on kontemplować czułe i ojcowskie oblicze Boga, który przemawia do nas w przeróżnych życiowych wydarzeniach, który nas kocha i stale nam towarzyszy, chroni nas, rozumie i od każdego z nas oczekuje odpowiedzi miłości. Dla chrześcijanina myśl o tej ojcowskiej obecności, która stale mu towarzyszy, jest źródłem niezłomnej nadziei. Zawsze powinien on ufać Ojcu niebieskiemu. Chrześcijanin nigdy nie czuje się samotny, nigdy się nie lęka. Kiedy pojawia się krzyż, dostrzega w nim nie karę, lecz misję powierzoną przez samego Pana. Chrześcijanin musi być optymistą, ponieważ wie, że jest dzieckiem Bożym w Chrystusie.

4. Św. Josemaría był głęboko przekonany, że życie chrześcijańskie łączy się z misją i apostołatem – jesteśmy w świecie, by zbawiać go z Chrystusem. Ukochał on świat gorąco, „miłością odkupieńczą” (por. *Katechizm Kościoła katolickiego*, nr 604). Właśnie z tego powodu jego nauczanie pomogło tak wielu zwyczajnym wiernym odkryć odkupieńczą moc wiary, jej zdolność przemieniania świata.

Z tego przesłania można wyciągnąć wiele pożytecznych wniosków dla ewangelizacyjnej misji Kościoła. Wspiera ono chryścianizację świata „od wewnątrz”, ukazując, że nie musi być konfliktu między Bożym prawem i wymogami autentycznego ludzkiego postępu. Ten święty kapłan uważał, że Chrystus powinien być celem wszelkiej ludzkiej działalności (por. J 12, 32). Jego przesłanie wzywa chrześcijan do działania w miejscach, gdzie kształtuje się przyszłość społeczeństwa. Owocem aktywnej obecności świeckich we wszystkich zawodach i wszystkich najbardziej zaawansowanych pod względem rozwoju dziedzinach będzie pozytywny wkład w umocnienie harmonii między wiarą i kulturą, co stanowi jedną z najważniejszych potrzeb naszych czasów.

5. Św. Josemaría Escrivá poświęcił swoje życie służbie Kościołowi. W jego pismach kapłani, wierni świeccy idący najrozmaitszymi drogami, zakonnicy i zakonnice znajdują bogate źródło inspiracji. Drodzy bracia i siostry, naśladując go

z otwartym umysłem i sercem, gotowi służyć Kościołom lokalnym, przyczyniacie się do umacniania „duchowości komunii”, którą list apostołski *Novo millennio ineunte* ukazuje jako jedno z najważniejszych zadań naszych czasów (por. nry 42–45).

Na zakończenie pragnę nawiązać do dzisiejszego święta liturgicznego Matki Bożej Różańcowej. Św. Josemaría napisał piękną książkę, zatytułowaną *Różaniec Święty*, poświęconą dziecięctwu duchowemu, postawie duchowej właściwej tym, którzy chcą całkowicie poddać się woli Bożej. Z całego serca zawierzam macierzyńskiej opiece Maryi was wszystkich, wasze rodziny, wasz apostolat i dziękuję wam za przybycie.

6. Dziękuję raz jeszcze wszystkim obecnym, zwłaszcza tym, którzy przybyli z daleka. Zachęcam was, drodzy bracia i siostry, byście wszędzie dawali wyraźne świadectwo swej wiary, zgodnie z przykładem i wskazaniem waszego świętego Założyciela. Towarzyszę wam modlitwą i z serca błogosławię was, wasze rodziny i waszą pracę.